

[Undervisnings- og forskningsministeren]

uret i det. Jeg skal i hvert fald gerne forsyne udvalget med tal, der viser, hvor fornuftig en tankegang det er. Jeg er selv blevet overrasket over, hvor fornuftigt det, vi har gjort, er. Det kan man da kalde åbenhed, men sådan kan det jo gå.

Fru Jytte Andersen forsøgte – og jeg tror, det var, fordi det stod i hendes manuskript – at opstille et billede af mig som en nærmest børnehavefjendsk eller i hvert fald børnehaveseminariefjendsk – måske tilmed børnefjendsk – minister, der nu var i gang med et korstog mod de pædagogiske uddannelser, som hænger sammen med det, hun opfatter som mit partis ønske om at afvikle gode daginstitutioner.

Jeg synes ikke, det er nogen helt rimelig beskrivelse. Lad os nu anerkende hinandens engagement i en sag, også i tilfælde, hvor vi ikke er enige om midlerne. Jeg har faktisk i 12 år i træk været god kunde i en dansk daginstitution, idet jeg nemlig i 12 år i træk har haft børn i en sådan. Jeg hører altså til de forældre, som er blevet nævnt flere gange, og som ønsker, at deres børn skal i daginstitution. Så deres situation kan jeg faktisk godt forestille mig.

Jeg har også tilladt mig, længe før fru Jytte Andersen foreslog det, at træffe beslutning om oprettelse af et center for småbørnsforskning. Det blev publiceret, jeg tror allerede for 2 år siden ved Frøbelseminariets jubilæum, som jeg deltog i. Man har senest kunnet læse om det i bladene i går.

Jeg har også tilladt mig at engagere mig lidt i ændringen af bekendtgørelserne for disse uddannelser, og jeg har gjort det efter mottoet: Mere kultur, mere musik og til gengæld måske færre sociale foredrag. Undskyld, jeg siger det: men jeg har også engang været censor på et børnehaveseminarium. Dengang stillede jeg mig selv det spørgsmål: Hvor meget af det, vi her sidder og eksaminerer eleverne i, har deres børn glæde af? Skulle vi ikke prøve at gennemtænke indholdet i disse uddannelser ud fra betragtningen: Hvordan sikrer vi, at de færdiguddannede er så gode som muligt til at tage sig af børnene, så både deres venstre og deres højre hjernehalvdel udvikles, det vil altså sige også det musiske, det kulturelle, det humanistiske? Det utrolige er, at netop de sider står meget svagt i de gældende bekendtgørelser.

Jeg har strammet det lidt op, men jeg er meget åben også over for fru Ebba Strange, når hun siger, at hun synes, der er nogle frihedsgra-

der, der er forsvundet. Mit svar er: Jamen det kan godt være, jeg bør se på den sag igen, men så skal det være med henblik på, at der bliver bedre muligheder for at tage de kreative fag op – især musikken, som jeg tror er et vældig godt middel i arbejdet med både børn og handicappede på institutioner. Spørgsmålet er, om musikken har det godt nok på disse uddannelser. Der er jo andre afskygninger af institutioner i den private institutionssektor, som systematisk bruger musik helt anderledes, end man har for vane på de offentlige institutioner. Det kan være, man skulle lære lidt på det punkt.

Jeg er altså åben, når fru Ebba Strange og fru Jytte Andersen taler om, at vi bør overveje ændringer i disse uddannelser.

Jeg er derimod lidt betænkelig ved tanken om, at man skulle slå alle sociale uddannelser sammen i én pærevælling med et fælles basisår, tilvalgsfag osv., for jeg har set lidt for meget af den slags. Jeg er bange for, at det første år bliver grumme kedeligt, og det bliver også svært at få eleverne i praktik de første år. Efter min mening burde eleverne både mere og tidligere i praktik.

Fru Ebba Strange nikker. Jamen jeg må bedrøve med at sige, at det desværre er ret dyrt at få folk i praktik nu om stunder. For mens en snedker og en maler, som har en lærling ansat, betragter det som en hjælp og derfor betaler en betydelig løn til den pågældende, er det blevet sådan på vore institutioner, at det at have en lærling ansat åbenbart er blevet en byrde, som man skal have en masse penge for. Det, der begrænser praktikken, er disse ikke særlig praktikfremmende regler, som er skabt, og som står i skærende modstrid med de regler, der gælder i den private sektor. Jeg spørger bare: Hvem er det mon, der er skyld i, at reglerne er forskellige? Årsagen er vel ikke, at det er nogle andre, der betaler, når det gælder daginstitutionerne?

Jeg har rent ud af posen fortalt, hvad det er, der besværliggør en opprioritering af praktikken. Men lad os tage en drøftelse af det hele – det synes jeg ville være en god idé. På den måde kunne denne debat måske også få lidt mening, jeg vil altid gerne prøve at lægge en mening ind i forslag – også dem, der stilles af SF.

Hr. Ole Vig Jensen mente, at årsagen til, at der er så mange, som modtager supplerende dagpenge, er, at der er flere deltidsansatte på daginstitutionerne. Det kan jeg godt se er en